

θειών, πολλάκις πικροτάτων, τὴν προστασίαν, ἣν παρέσχεεν αὐτῷ ὁ διάδοχος τοῦ Καρόλου Θ'.

— Αἱ! κύρ Σχικώ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, δύο βασιλεῖς ἐνταῦθα εἶναι πολλοί.

— Τότε, ἀπεκρίθη ὁ γελωτοποιός, ἐξηκολούθει νὰ μὲ ἀφίνης νὰ παίζω, κατὰ τὸν ἐδικόν μου τρόπον, τὸ μέρος βασιλέως, καὶ παίζε τὸ μέρος τοῦ δουκὸς Δ' Ἀνζιού, κατὰ τρόπον ἰδιόν σου, διότι ἴσως σ' ἐκλάβωσιν ἀντ' ἐκείνου καὶ σοὶ εἰπωσὶ πράγματα, ἐξ ὧν θὰ μάθης ὅχι τί σκέπτεται, ἀλλὰ τί πράττει.

— Τῷ ὄντι, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, φέρων περὶ ἑαυτὸν δυσθύμως τὸ βλέμμα, ὁ ἀδελφός μου Δ' Ἀνζιού δὲν ἦλθεν.

— Ἴδου εἰς λόγος ἀκόμη, ὅπως τὸν ἀντικαταστήσης. Ἄς γίνῃ οὕτως. Ἐγὼ εἶμαι Ἑρρίκος καὶ σὺ Φραγκίσκος. Ἐγὼ θ' ἀνέλθω εἰς τὸν θρόνον καὶ σὺ θὰ χορεύσης. Ἐγὼ θὰ πιθηκίζω διὰ λογαριασμόν σου, ὡς ἐστεμμένη κεφαλὴ, καὶ σὺ ὑπαγε νὰ διασκεδάσῃς ὀλίγον, καὶ μὲν βασιλεὺς!

Ὁ βασιλεὺς ἠτένισε τὸν Σαίν-Λύκ καὶ εἶπεν:

— Ἐχεις δίκαιον, Σχικώ, πηγαίνω νὰ χορεύσω.

— Βεβίως ἠπατώμην, ἐσκέπτετο ὁ Βρισάκ, πιστεύων τὸν βασιλέα ὀργισμένον καθ' ἡμῶν, ἐνῷ εὐρίσκεται εἰς πολὺ καλὴν διάθεσιν.

Ἐν τῷ μεταξὺ, ὁ Σαίν-Λύκ εἶχε πλησιάζει τὴν σύζυγόν του. Ἡ δεσποινὶς Βρισάκ δὲν ἦτο καλλονή, εἶχεν ὅμως γοητευτικούς μέλανας ὀφθαλμούς, ὀδόντας λευκοὺς καὶ ἀπαστράπτουσιν ἐπιδερμίδα, τὰ δὲ πλεονεκτήματα ταῦτα προσέδιδον αὐτῇ τὴν δυναμένην νὰ ὀνομασθῇ πνευματώδη φυσιογνωμίαν.

— Κύριε, εἶπεν αὐτὴ πρὸς τὸν σύζυγόν της, προκατειλημμένη οὕσα πάντοτε ὑπὸ τῆς αὐτῆς σκέψεως, διατί μοὶ εἶπον ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶναι ὀργισμένος ἐναντίον μου, ἐνῷ ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του, ἀπ' ἐναντίας, μοὶ προσμειδᾷ;

— Καὶ ὅμως δὲν μοὶ ἐλέγετε τὸ αὐτό, προσφιλὴς Ἰωάννα, κατὰ τὴν ἐκ τοῦ γένους ἐπιστροφὴν μας, διότι τότε τὸ βλέμμα σου σὰς εἶχε φοβίσει πολὺ.

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης θὰ ἦτο τότε δυσμένης, ἀπεκρίθη ἡ νεαρὰ γυνὴ· τῶρα...

— Τώρα εἶναι δυσμενέστερος, διέκοψεν ὁ Σαίν-Λύκ· ὁ βασιλεὺς μειδᾷ μὲ τὰ χεῖλη συνεσφιγμένα, ἐνῷ ἐγὼ θὰ προὔτιμω νὰ μοὶ ἐδείκνυε τοὺς ὀδόντας σου.

Ἰωάννα, φιλτάτη μου, ὁ βασιλεὺς ἐπιφυλάττει ἡμῖν αἰφνιδίαν καὶ ἀπροσδόκητόν τινα ἐκπληξιν... ὦ! μὴ με προσβλέπετε τόσον τρυφερῶς, σὰς παρκαλῶ, ἀλλὰ μάλιστα στρέφατέ μοι τὰ νῶτα. Ἴδού, ἐρχεται πρὸς ἡμᾶς εἰς κατὰλληλον στιγμήν ὁ Μωζιρόν· κρατήσατέ τον καὶ ἐστὲ αὐτῷ προσηνής.

— Ἡξούρετε, κύριε, εἶπεν ἡ Ἰωάννα μειδῶσα, ὅτι ἡ τοιαύτη συμβουλὴ σας εἶναι παραδοξὸς καὶ ὅτι, ἐὰν ἠκολούθουν αὐτὴν κατὰ γράμμα, θὰ ἠδύνάτο τις νὰ πεισούσῃ.

— Α! ἀπήντησεν ὁ Σαίν-Λύκ, στενά-

ζων, θὰ ἦτο προτιμώτερον ἐὰν ἐπιστεύετο.

Στρέψας δὲ τὰ νῶτα πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἥτις μεγάλως ἠπόρει, διηυθύνθη νὰ προσφέρῃ τὰς περιποιήσεις του εἰς τὸν Σχικώ, ὅστις ὑπεκρίνετο τὸν βασιλέα, ἐν κωμικωτάτῃ μεγαλοπρεπεῖᾳ.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ Ἑρρίκος, ἐπωφελούμενος τῆς δουλείας αὐτῷ ἀδείας, ἐχόρευε, χωρὶς ὅμως ν' ἀποσύρῃ τὴν προσοχὴν τοῦ ἀπὸ τὸν Σαίν-Λύκ. Ἀλλ' ὅτε μὲν ἐκάλει αὐτόν, ὅπως τῷ ἀνκοινώσῃ ἀστείαν περκατήρησιν, — ἥτις, ἀνουςία ἢ τοῦναντίον, εἶχε πάντοτε τὸ πλεονέκτημα νὰ προκαλῇ ἐκρηξιν γέλωτος ἐκ μέρους τοῦ Σαίν-Λύκ — ὅτε δὲ προσέφερεν αὐτῷ γλυκύσματα καὶ ζαχαροπήκτους ὀπίστας, τὰς ὁποίας ὁ Σαίν-Λύκ ἐθεώρει ἀρίστας. Ἐάν, ἐπὶ τέλους, ὁ Σαίν-Λύκ ἀπεσύρετο πρὸς στιγμὴν τῆς αἰθούσης, ὅπως περιποιηθῇ τοὺς ἐν ταῖς λοιπαῖς αἰθούσαις προσκεκλημένους, ὁ βασιλεὺς ἐκάλει αὐτὸν παραχρῆμα διὰ τινος τῶν συγγενῶν ἢ τῶν ἀξιωματικῶν του, ὁ δὲ Σαίν-Λύκ ἐπληρώθητο νὰ μειδιάσῃ πρὸς τὸν κύριόν του, ὅστις, τότε μόνον ἐφαίνετο εὐχарιστούμενός, ὅτε ἐπανεβλέπεν αὐτόν.

Αἰφνὴς, ἀξιοπερκατήρητος καὶ ἰσχυρὸς θόρυβος προσέβαλε τὴν ἀκοὴν τοῦ Ἑρρίκου.

— Αἱ! αἱ! εἶπε, μοὶ φαίνεται, ὅτι ἀκούω τὴν φωνὴν τοῦ Σχικώ. Ἀκούεις, Σαίν-Λύκ, ὁ βασιλεὺς ὀργίζεται.

— Ναί, Μεγαλειότης, ἀπεκρίθη ὁ Σαίν-Λύκ χωρὶς νὰ ἐκδηλώσῃ ὅτι ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὸν ὑπαινιγμόν, νομίζω ὅτι φιλονεικεῖ μετὰ τινος.

— Ἰδέτε τί συμβαίνει, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἔλθετε παραχρῆμα νὰ μοὶ τὸ ἀναγγεῖλητε. Ὁ Σαίν-Λύκ ἀπεμακρύνθη.

[Ἐπειτα συνέχισα].

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΟΙΟΥ

[Διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

[Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε προγ. φύλλον].

Ἀλλὰ πάντα ταῦτα ἐμνηδνίζοντο πρὸ τῆς νέας ταύτης σκέψεως ὁ Ἰωάννης ἐλάτρευε τὴν Παυλίαν· καὶ ἐκείνη οὐδέποτε τῷ εἶχε παραδοθῇ ὀλοσχερῶς ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου των, μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν διεταράχθη ἡ οἰκογενειακὴ των εἰρήνη. Τὴν ὥραν ἐκείνην ἐνεθυμήθη τὰς ἀντιστάσεις τῆς φιλαρέσκου ὁσάκις τὴν ἐπλησίαζε, τοὺς ἀκκισμούς της ὁσάκις τῇ ἐξῆτει φίλημα, τὴν ψυχρότητα ἣν ἐδείκνυε πρὸς αὐτόν.

Τοιαῦτα ἀναλογιζόμενος ὁ δυστυχὴς, ἐνόμιζεν ὅτι τὸ λογικόν του διέφευγε διὰ τῆς πληγῆς τοῦ μετώπου του.

Ἡ Παυλίαν ἐξαγαγούσα λεπτὸν μανδύλιον ἐκ τοῦ θυλακίου της· ἐσπύγγιζε τὸ αἶμα καὶ προσεπάθει νὰ κλείσῃ τὴν πληγὴν. Ὁ Ἰωάννης, τοῦ ὁποίου τὸ αἶμα ἀνεσκίρτα ὑπὸ τὰς θωπείας της, ἐπανελάμβανεν ἵνα δικαιολογήσῃ τὴν ἀδυναμίαν του.

Ὁ Διονύσις εἶνε ἰδικός μου, Παυλίαν; εἶνε παιδί μου...

— Ναί, Γιάννη μου, τῷ ἔλεγεν ἐκείνη ἀνυψούσα τὰς αἰμοσταγεῖς τρίχας τῆς

κεφαλῆς του καὶ περιφέρουσα ἐπὶ τοῦ μετώπου τὸ μανδύλιον, ναί... ναί... εἶδες ὅτι δὲν ἐβγαλα μὴ λέξι· σὰν ἐτιμωροῦσες ἐκείνον...

— Ἀχ! καὶ οἱ δύο μὲ περιπαίξατε...

— Ὅχι, Γιάννη μου, ὅχι· ἔξερεις καλὰ πῶς δὲν 'μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ψέμματα· ποτὲ δὲν ἠγάπησα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον... μόνον γιὰ τὸ χρέος ἐκείνο ἔγεινα θυμὰ του... γιὰ νὰ σε σώσω καὶ πάντα ἐφοδόμενα μὴ γείνουν ὅσα ἔγειναν...

— Μὲ ἀγαπᾷς λοιπόν, Παυλίαν;

— Ναί, Γιάννη μου, τὸ ἔξερεις· σώσέ με! σώσέ με! Θὰ πάρουμε τὸ παιδί μας καὶ θὰ φύγουμε ἀπὸ αὐτὸν τὸν τόπον... εἰς ἄλλον λιμένα νὰ ζήσουμε ἀγνώριστα καὶ θ' ἀναθρέψουμε τὸ Διονύσι μας... Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ζῶ γιὰ σέ καὶ γιὰ κείνον...

— Λοιπὸν μ' ἀγαπᾷς;

— Σ' ἀγαπῶ, Γιάννη μου.

— Ἄν τὰ λησμονήσω ὅλα... ὅλα... θὰ γείνης 'δική μου; δὲν θὰ σκέπτεσαι παρὰ τὸν ἄνδρα σου καὶ τὸ παιδί σου;

— Θὰ σέ ἀγαπῶ... ἔτσι... νὰ ἔτσι...

Καὶ λαβούσα τὴν αἱματόρραντον κεφαλὴν τοῦ ναύτου διὰ τῶν λευκῶν της χειρῶν, ἠσπάζετο αὐτὸν ἀπαύστως, φέρουσα τὰ χεῖλη μετὰ πάθους ἐπὶ τῶν παρειῶν του, ἀνάπτουσα οὕτω εἰς τὰς αἰσθήσεις του φλόγα, ἣν προσέδιδον τὰ τρέμοντα χεῖλη καὶ οἱ λάμποντες ὀφθαλμοί...

Παράφρων, ἐξαλλος, ἀπεσπᾶσθη τῶν βραχιόνων της, καί:

— Ὁ Διονύσις εἶνε ἰδικός μου; ἠρώτησε.

— Ναί.

— Καὶ σὺ μ' ἀγαπᾷς;

— Ναί, Γιάννη μου.

— Θὰ πηγαίνομε σὲ μέρος νὰ ζήσουμε ἀγνώριστοι... παραδέχεσθαι ν' ἀρχίσουμε νέα ζωή;..

— ὦ! σέ παρακαλῶ!

Καὶ ῥιφθεῖσα ἐπὶ τοῦ τραχήλου του, οἶονε ἱκετεύουσα, ἐκόλλησε τὰ χεῖλη της ἐπὶ τῶν χειλέων του... τὸ φίλημα τοῦτο τῷ ἐνεφύσησεν ἰσχὺν καὶ θάρρος· ἀπεσπᾶσθη μετὰ κόπου ἀπὸ τὸν ἡδονικὸν ἐκείνον ἐναγκαλισμόν καὶ ἐκράυγασε:

— Μὰ τὸν Θεόν! τώρα θέλω νὰ ζήσω!

Καὶ ἐπιλαβόμενος τοῦ πελέκειος, ὤρμησε πρὸς τὰ ἔμπροσ. Δι' ἰσχυροῦ κτυπήματος ἀπέσπασε μίαν σανίδα, μεταχειρισθεὶς αὐτὴν ὡς πηδάλιον· ἀντικατέστησε τὸν ἰστόν, εἰς τὴν θέσιν τὸν ἀβλαβὴ μείναντα πρόβουλαν καὶ εἶπε:

— Παυλίαν, βγάλε τὸ σῶφόρι σου, θὰ τὸ κάμουμε... πανί· εἰμεθα μόνοι μὲ τὸν Θεόν... γρήγορα θέλω νὰ 'μπῶ σ' ἐλὶγὴ ὥρα στὴ Χάβρη...

Ὁ πρὸς στιγμὴν κοπάσας ἄνεμος ἐσύριζε πάλιν ὀρμητικῶς καὶ ὁ βαρὺς δούπος τῆς βροντῆς ἀντήχησεν ἐκ νέου. Ἡ καταιγὶς διεμαρτύρετο... διὰ τῶν φωνῶν ἐκείνων τῶν ἀπαισιῶν, ἀπῆται τὰ θυμάτα της...

Ἐν τούτοις ὁ Ἰωάννης, μὴ στερούμενος εὐφυίας καὶ ἐπιτηδειότητος περὶ τὰ νηυτικά, ἐσχημάτισεν ἐντὸς ὀλίγου εἶδος ἰστιῶν διὰ τῶν ἐνδυμάτων τῆς Παυλίαν, ὅπερ προσδεθὲν εἰς τοὺς προτόνους διὰ

τῶν ἐναπομεινάντων ἐν τῷ πλοιαρίῳ σχοινίων, ἐχρησίμευσεν ἀντὶ ἐπιδρόμου. Ὁ ἄνεμος ἔπνεε διακεκομμένος· ἐν ἐνὶ τῶν διαλειμμάτων τούτων, ἐν ᾧ τὸ κόττερον προὔχρει ἀγόμενον διὰ τῆς σκιδῆος ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου, ἡ Παυλίνα γενομένη αἰμύλη, κόλαξ, αὐτὴ τὴν ὁποίαν ὁ φόβος καὶ ὁ κίνδυνος εἶχον καταστήσει πρᾶξιν καὶ ἡ καταιγὶς κατετρόμαξε, συνεσπειρώθη ἡ μίγνυμος παρὰ τὸν σύζυγόν της· ἀλλὰ καίονσα καὶ ἐπακουμβῶσα εἰς τὸ στήθος τοῦ εἶπε:

— Κρύνω, σύζυγέ μου.

Καὶ τὸ γυνὸν καὶ πᾶλλον στήθος της ἤγγισε τὴν σάρκα τοῦ Ἰωάννου — διότι τὸ ὑποκάμισόν τοῦ εἶχε ξεσχισθῇ κατὰ τὴν πάλην καὶ δὲν ἐφόρει ἡ τὸν ἐπενδύτην. Τὴν ἔσφιγγεν εἰς τοὺς βραχιόνάς του, καὶ ἐμειδίκαεν ἐξ ἡδονῆς αἰσθανόμενος ὑπὸ τοὺς δακτύλους τοῦ τὸ σῶμα τῆς Παυλίνης. Ἐνηγκαλίσθησαν καὶ προσεκόλλησαν τὰ χεῖλη.

— Θὰ σωθοῦμε, Γεῖννη μου; ἠρώτησεν ἡ Παυλίνα.

— Ναί· ναί· σὲ μὲν ὥρα θὰ εἴμαστε 'στὴ Χάδρῃ.

Οὕτω παραδεδομένην εἰς τοὺς βραχιόνάς του, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τὸν ἑνα βραχίονα περὶ τὴν ὀσφύν, ὁ Ἰωάννης τὴν ἀπεθαύμαζεν. Ὅλον τὸ πάθος, ὁ σφοδρὸς ἔρω, ὃν δι' αὐτὴν εἶχεν αἰσθάνθη, ἐξάνιστατο. Ἐκεῖνη δ' ἦτο νῦν εὐτυχὴς ὁμιλοῦσα περὶ ἔρωτος, μετὰ τὴν ἐν μέσῳ τῆς θυέλλης φρικτὴν ἐκείνην σκηνήν.

— Θυμᾶσαι, Γεῖννη, τὴν ἄλλην 'μέρα ἀπὸ τὸ γάμο μας, ποῦ περιπατούσαμε 'στὸ παραθαλάσσιο, βσταγμένοι ἀπὸ τὰ χέρια... καὶ κυττάζοντας ὁ ἑνας τὸν ἄλλον 'στὰ μάτια καθὼς τότε; Ἡ θάλασσα εἶχε γαλήνη, μὰ σὲ 'λίγη ὥρα θὰ τὴν ἐφούσκωσε ἡ τρικυμία. Καὶ μοῦ εἶπες: «Μοῦ φαίνεται, Παυλίνα, ὅτι ποτὲ δὲν θάμει τόσῳ εὐτυχισμένος... ν' ἀποθάνῃ... φοβᾶσαι τὸ θάνατο, Παυλίνα;» Ἐγὼ τότε σοῦ ἀποκρίθηκα: «Μέσα 'στὴν ἀγκαλιά σου ὄχι, δὲν τον φοβοῦμαι... ξέρεις τί ἦθελα τότε; νά! νὰ ἦμαστε οἱ δύο μας ἐκεῖ κάτω, μακρυὰ... μακρυὰ... μέσα σ' ἑνα πλοῖο... μόνοι, νὰ κύνουμε ἀγάπην μ' ὅλη τὴν τρικυμία... πηγαίνομε;» «Ἐλα πηγαίνομε!» εἶπες καὶ μ' ἐπῆρες εἰς τὴν ἀγκαλιά σου, μ' ἔφερες 'στὸ πλοιαρίο καὶ ἐβγήκαμε μακρυὰ εἰς τὸ πέλαγος... θυμᾶσαι, Γεῖννη μου;

Ὁ Ἰωάννης τὴν παρετῆρει γελῶν παρδῶς· ἐκείνη δὲν προσέσχε καὶ ἐξηκολούθησε:

— Αἰσθάνομαι σήμερα, Γεῖννη μου, τὴν ἰδέα ἀγάπης· μοῦ φαίνεται πῶς αὐτὴ τὴν ὥρα ξαναρχίζει ἡ ζωὴ μας, ἔτσι πῶς ξαναγεννιώμαστε. Μ' ἀγαπᾶς πολὺ, ἄντρα μου; πές μου τὰ ἰδέα λόγιε ποῦ μοῦ εἶλες τότε...

Ὁ Ἰωάννης ἤρξατο γελῶν τοσοῦτον ἀλλοκότως, ὥστε ἡ Παυλίνα τὸν παρετῆρει ἔντρομος· ἀλλ' ἰδοῦσα τὸ ἡλίθιον βλέμμα τοῦ καὶ τὸν ἐκ τοῦ στόματός

του, ῥέοντα σίελον, ἔρρηξε κραυγὴν, ἐφυγοῦσα τῶν βραχιόνων τοῦ καὶ ἀνακράζασα:

— Γεῖννη! τί ἔχεις, Γεῖννη;

— Ἐκεῖνος δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἔτισε τὴν κεφαλὴν γελῶν πάντοτε.

— ὦ Θεέ μου! Θεέ μου! ἐτρελλάθηκα... μὰ δὲν ἔμπορεῖ, ὄχι... Γεῖννη!

Ἐντρομος, φρικτωσά, τὸν παρετῆρει ἐσπύγγιζε τὸ μέτωπόν του καὶ ὁμιλοῦσα πρὸς τὸν ἀσθενῆ ὡς πρὸς παιδίον τῷ ἔλεγεν:

— Ἄντρα μου... Γεῖννη μου... ἀποκρίσου, μίλησε, σοῦ πονεῖ τὸ μέτωπό σου; Τί ἔχεις; πές μου, Γεῖννη μου...

Μὲ φωνὴν ἐκλίπουσαν ἀπεκρίθη:

— Ὁ μικρὸς Διονύσις... θὰ εὐχαριστήθῃς πολὺ...

Ἡ δυστυχὴς Παυλίνα κλαίονσα καὶ καλύπτουσα τοὺς ὀφθαλμούς διὰ τῶν χειρῶν, ἐγονυπέτησε δεομένη:

— ὦ Θεέ μου! βοήθειαν, Θεέ μου!

Ὁ Ἰωάννης ἐξηκολούθει:

— Μικρέ... μικρέ... μικρέ... Διονύσι...

Τῷ ὄντι· ὁ κούτης εἶχε τρελλαθῇ. Αἱ ἀλλεπάλληλοι θλίψεις, αἱ ἀλλεπάλληλοι φάσεις τῆς φρικτῆς ἐπὶ τοῦ πλοίου σκηνῆς τὸν κατέβησαν... Ἰσως θὰ ὑπερεῖχε καὶ τῆς φρίκης τοῦ φόνου καὶ τῆς λύπης, τῆς περὶ πατρότητος ὁμολογίας, καὶ τῶν ψευδῶν ὁρκῶν τῆς Παυλίνης... ἀλλὰ φεῖ! τὸ κτύπημα τοῦ πελέκει· ἦτο καίριον· ὁ ἐγκέφαλός τοῦ εἶχε προσβληθῇ, καὶ ὁ Ἰωάννης ἐτρελλάθη, τρέλλαν βλακώδη, παιδικήν... Ἐξ ὅλων τῶν περιστάσεων τῆς ἐκ θεμελίων ἀνασκαφείσης ζωῆς του, ἐν μόνον πρᾶγμα ἐνεθυμεῖτο: τὸν μικρόν του Διονύσιον!...

Ἡ Παυλίνα ἐνόησεν ὅτι πᾶσα ἐλπίς ἀπωλέσθη καὶ γονυπετῆς, ὡς μετνοοῦσα Μαγδαληνὴ, ἱκετεύουσα, ὀλοοῦσα, στεναζούσα, ὡς μόνην ἀπάντησιν ἤκουεν ἀντηχοῦντα φρικτῶς τὸν ἡλίθιον γέλωτα τοῦ συζύγου της.

Ὁ ἄνεμος ἐσύριζε καὶ πάλιν μανιώδης, αἱ ἀστραπαὶ διέσχισαν τὰ νέφη, καὶ ἡ θυέλλα ἐπανελήθη φοβερά ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός. Ὁ ἀνεμοστρόβιλος περιέστρεψε, δίκην ἀχύρου, τὸ ἐγκαταλειμμένον πλοιαρίον, καὶ ταῦτοχρόνως ἀνῆρπασε τὴν ἀντὶ πηδαλίου σανίδα, τὰ ἀντὶ ιστίου φορέματα...

Τετέλεσται! Ἡ σάνις ἀνερπαζομένη ἐκτύπησε τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν ἐκύλισε σχεδὸν ἡμιθνήν εἰς τὸ βάθος τοῦ πλοιαρίου, ὅπου ἔμεινε συμμαζευμένος... Τούναντίον ἡ Παυλίνα ἀνηγέρθη ἡμίγυμος, μὲ κόμην λελυμένην, ὀφθαλμούς ἀπαστράπτοντας, ἀποσταζούσα ἐξ ὕδατος, καὶ ὑφύσασα τὸν γρόνθον πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Ἄν ἦμικι καταρκαμένη, Θεέ μου, ἐμπρός! καταστρέψέ με! Σὲ ἐπαρκαλέσσα, μὰ δὲν μὲ ἐσυγχώρησες· ἐμετανόησα, μὰ εἶσαι ἀσπλαγχνός... Δυστυχία!... ὡς πεθάνω λοιπόν!...

Καὶ ἔτρεχεν ὀρουμένη, βλασφημοῦσα, γελῶσα καὶ πάλιν δαικνύουσα τὸν γρόνθον εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἀπκνῶσα εἰς

ἐκάστην βροντὴν διὰ κραυγῶν χαρᾶς!

Εἰς τὸ βάθος τοῦ πλοιαρίου ὁ Ἰωάννης ἐτραγῶδει.

Κῦμα ἀφῆρπασε τὴν μίαν πλευρὰν τοῦ πλοίου, καὶ ἡ Παυλίνα ἐπήδησεν ἐπὶ τῆς πρῶρας τῆς Δερουχέτης. Ἐκεῖ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, λυσικόμος καὶ παλαιούσα πρὸς τὴν καταιγίδα, ὡμοιάζε πρὸς τὰς ὠραίας ἐκείνας σειρήνας, ἃς οἱ ἀρχαῖοι ἐγλυφον ἐπὶ τῶν πρῶρων τῶν πλοίων.

— Τρέλλα! ἀνέκραξε· πάρε με, πάρε με, Θεέ μου!

Εἰσηκούσθη ὑπερμέγεθες κύμα ἐσάρωσε τὴν πρῶραν τοῦ πλοίου καὶ παρέσυρε τὴν Παυλίαν, ὅξεν ἤρξατο κραυγὴν.

Ἦτο ἡ τελευταία, καὶ οὐδὲν πλέον...

Ὡσεὶ διὰ τοῦτο μόνον εἶχεν ἐγερθῇ ἡ καταιγὶς! Μετὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς ἀτυχοῦς γυναικός, ἐκόπασεν ἀμέσως· ὁ ἄνεμος ἔπαυσεν· ἡ βροντὴ δὲν ἀντήχει πλέον· μόνον ἡ ἐξηγριωμένη θάλασσα ἐκύλισε τὰ λείψανα τῆς Δερουχέτης.

Ὁ Ἰωάννης εἶδεν ἐν τῇ λάμπει τῆς ἀστραπῆς τὴν σύζυγόν του πηδῶσαν εἰς τὴν πρῶραν... Ἐσύρθη ἕως ἐκεῖ, ἀλλὰ μετὰ δυσκολίας, ὡς ἐξασθενήσας ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ αἵματος· περιπλεχθεὶς δὲ εἰς τὰ λείψανα τοῦ ἱστοῦ ἐγονυπέτησεν, ἀποσταζών ὅλος ἐξ ὕδατος καὶ αἵματος, γελῶν, καὶ τονίζων παραδόξως τὰς λέξεις τῆς ἀσυναρτήτου, τοῦ κατωτέρου μονολόγου, τοῦ δίκην ἔσχατος:

— Τί ὠραία ἦτο ἀνθισμένο τὸ μονοπάτι, ποῦ περνοῦσα 'σὰν ἦμουν εἰκοσι χρονῶν... Τί τρέχει ἐκεῖ κάτω; Ἄ! εἶνε ἡ Παυλίνα! φορεῖ εὐμορφίς σκάλτσαις ἀσπραῖς, ἀσπραῖς... Παυλίνα! Παυλίνα! πῆγαινε 'στὸ Ἑεροδοχεῖο τοῦ Ἀστέρος, 'στὸ μικρὸ ἐκεῖνο καμαράκι, νὰ με περιμένης... Τί ὠραία τὰ ἀσπρα σεντόνια τοῦ μικροῦ κρεββατιοῦ... Μὰ ὄχι, κἀνὼ λάθος, δὲν εἶνε ἡ Παυλίνα... εἶνε ἑνα μικρὸ πκνάκι... πλοῖο θὰ ἦνε... βοηθάτε χριστιανοί... βοηθεῖαν... τίποτα... ἄχ δυστυχία!... Ἄχ... δυστυχία!...

Ἡ τρικυμία εἶχε κοπάσει ἐντελῶς, ἀλλ' ἡ βροχὴ ἤρξατο πίπτουσα ἐκ νέου. Ὁ Ἰωάννης Μερύ, ἐξηκολούθει τονίζων τὸ παραδόξον ἔσχα του... ἐν ᾧ ὁ ἄνεμος ὤθει τὰ ναυάγια τῆς Δερουχέτης.

Τῇ ἐπαύριον, ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς Χάδρης, εἰς τὴν στήλην τῶν δυστυχημάτων ἀνεγινώσκοντο τὰδε:

«Τὴν Τρίτην, 17ην Ἰουλίου, εἰς 23ο 12' πλάτους, καὶ 8ο 20' μήκους, συνητήσαμεν ναυάγιον ἀλιευτικὸ πλοῖον. Εἰς τὴν πρῶραν ἦν γονυπετὴς ἀνὴρ τις μὲ αἰμοσταγὰς μέτωπον. Ἐπειδὴ ἡ θάλασσα ἦτο πολὺ ἐξηγριωμένη, δὲν ἤρουνθημεν νὰ πλησιάσωμεν· ἐπεστρίψαμεν δὲ μὲ μετὰ δύο ὥρας, ἀφοῦ πάσαι ἀ' ἀναζητήσεις καὶ ἔρευναι ἡμῶν ἀπέβησαν εἰς μάτην.»

ΤΕΛΟΣ.

K.

Ἐξεδόθη ὁ Γ' τόμος τῆς **Βιβλιοθήκης** τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», τιμώμενος λεπτῶν 50 διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ 60 διὰ τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ.